

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 51

MA VĂN LIÊU

(Người tình về từ hỏa ngục phần 9 kỳ 51)

LTS. Câu chuyện trích đăng từ tiểu thuyết NGƯỜI TÌNH VỀ TỪ HỎA NGỤC của Nhu Thường; tuy lược bỏ có đến 60% tình tiết, nhưng chính vì nghĩ để kết thúc có luận lý (logique) nên thỉnh thoảng chúng tôi còn để vương sót lại vài đoạn nhạy cảm. Chúng tôi sẽ cố gắng lược bỏ thêm khoảng 20% nữa, chỉ giữ lại cốt truyện. Xin quý độc giả niệm tình thông cảm.

Những ai thắc mắc tại sao cô tư Mỹ Hồng, một cô gái mới ngoài 20 tuổi, lại có thể tinh khôn già giặn đến thế... từ việc giảng bầy, cho đến đón ngã dễ dàng một người đàn ông đang mẫn nòng hạnh phúc với mỗi tình đầu... lại còn có thể nghĩ ra nhiều chước độc mưu sâu, gây nhiều chuyện tình quái sau này... thì chắc hẳn bây giờ đã hiểu ra rằng tất cả đều do một tay xâm Lìn dàn dựng mọi chuyện cách thâm hiểm và tinh vi, khác nào một tay mưu sĩ thượng thặng, một bậc quân sư kỳ bác bày biện từng thế trận hiểm hóc trên một bàn cờ đại cuộc về chính sự vậy...

Từ lâu xâm Lìn có mối thâm thù nhất là với riêng ông Cả, mặc dù chồng ả, chệt Xán, là thủ hạ thân tín thường xuyên tới lui với ông Cả, nhưng ả không sao quên nổi uất hận đối với gia đình nhà giàu thế lực bao trùm này... vì thế ả rắp tâm phải hãm hại cho tan tành gia tộc họ Kiều này mới hả dạ; “cọp già thường bắt nai tơ”, xâm Lìn tìm đủ mọi cách để lần lượt làm quen với các cô con gái của ông bà Cả, để từ đó lái từng tiểu thơ đi theo sự sắp xếp của ả một cách âm thầm và khéo léo; xâm Lìn dùng con cái đánh bằng sập, phá kỳ tan cha mẹ chúng là ông bà Cả; xưa nay ông bà ta có câu “cha làm thầy con đót sách” nghĩa là con cái vào thời điểm nào đó, cứ vô cơ muốn đối kháng lại với cha mẹ nhất là những bậc cha mẹ thành danh đạt phận, thỏa chí toại tài hay lắm của nhiều tiền, muốn làm ngược với cha mẹ cũng có thể do tính khí muốn chứng tỏ tài năng, xác lập vị trí, khẳng định bản thân cho đến ngông nghênh kiêu cuồng ý lại mà thành đưa con “phá gia chi tử” thì cũng thế... vì vậy con cái luôn là điểm yếu của cha mẹ... xâm Lìn biết nắm lấy “huyết đạo” hiểm yếu ấy mà vận dụng cho đến thành công mới thôi.

Khởi đầu xâm Lìn tìm mọi cách tiếp cận dần với từng cô tiểu thơ; tiếp cận được rồi thì kết thân, kết thân được rồi thì nay đề nghị, mai góp ý, mót dẫn giải... dần dần tìm cách “rót mật vào tai” họ, “bắt mạch” xem từng cô gái họ Kiều nghĩ gì thì ả dựa ả tòng đứng về phe họ, làm đồng minh và tận tình tiếp sức với họ v.v... Tuổi mới lớn, bông bột và non dại đã sẵn, các cô tiểu thơ yêu thích và tin cậy ngay “thím tám” -thím tám là một danh xưng nữa của xâm Lìn- tối đa, bỏ ngoài tai nhiều lời nói của cha mẹ và còn luôn giấu giếm cha mẹ mọi suy nghĩ và hành vi của mình.

Theo đà đó, cô tư Mỹ Hồng sau khi qua lại với cha phó dần quen hơi bén mùi nên vài hôm lại đến với cha phó một lần, từ đó mà lòng trí trở nên hồ đồ, tim óc trở nên đảo điên mê muội đi dần đến quyết tâm phải giành giật bằng được cha phó khỏi tay em út của mình. Xâm Lìn là đàn bà đã “hiểu hết” đàn ông, nên ả tường tận chỉ dẫn cô Tư từng chân tơ kẽ tóc, từng mảnh khöhe tân kỳ làm đàn ông si mê đến không tìm ra lối thoát, những mảnh khöhe mà ả đã dùng để trói chặt cáo già chệt

Xâm quy lụy ả cho đến chết cũng chưa hay.

Xâm Lìn rất thỏa thuê khi thấy hai chị em cô tư Mỹ Hồng và cô út Mỹ Hạnh cùng yêu say đắm và cùng hiến thân cho một người đàn ông, người đàn ông đó lại là một người tu hiền lành... tha hồ cho ả dùng vào đủ mọi “muru ma chúc quỷ” sắp tới để ám hại cả ba: cha phó và hai chị em, làm bàn đạp tiến đánh cho kỳ tan kỳ tác mà triệt diệt và xóa sổ hẳn gia tộc họ Kiều cho khuất mắt.

Đến đây ai cũng có thể cảm nhận có một sợi dây luôn xâu xỏ chuỗi mọi sự kiện đang và sắp diễn ra, chỉ còn bình tĩnh và kiên nhẫn đón xem từng tình tiết sẽ dần đến đoạn kết mà thôi.

Nhắc lại cũng không thừa, 5 chị em tiểu thơ con ông bà Cả là cô hai Kiều Mỹ Hương, cô ba Kiều Mỹ Hảo, cô tư Kiều Mỹ Hồng, cô Năm Kiều Mỹ Hà và cô sáu còn gọi là cô út Kiều Mỹ Hạnh. Lâu nay nói nhiều về cô tư Mỹ Hồng và cô út Mỹ Hạnh với mối xung đột đang bắt đầu diễn ra vô cùng gay gắt. Tự cổ chí kim hầu như mọi xung đột lớn nhỏ giữa loài người với nhau từ ầu đả ít người cho đến binh biến, giặc giã, chiến tranh giữa các dân tộc hay các quốc gia... đều xuất phát từ động lực tà tâm ác ý; tà tâm ác ý có thể do “cái đầu” tham chiếm quyền lực... tà tâm ác ý có thể do “cái bụng” tham ăn lộc thực, lợi ích, của cải, đất đai, tài nguyên, lãnh thổ... mối xung đột giữa Mỹ Hồng và Mỹ Hạnh do tà tâm ác ý không xuất phát từ một trong hai mối ấy, mà từ “con tim” tức tình yêu, lại là tình yêu xác thịt giữa nam và nữ; tà tâm ác ý do “cái đầu” hay do “cái bụng” coi vậy mà ít quyết liệt, ít bạo tàn và dễ giải quyết dứt điểm, còn tà tâm ác ý do “con tim” mà động lực là tình yêu xác thịt giữa nam và nữ luôn rất quyết liệt, rất bạo tàn và có tính một mất một còn “độc vong độc thọ”; ở mối xung đột loại này đừng hòng còn tình máu mủ ruột thịt, đừng mong còn nhân tính, nói chi nhân nghĩa nhân tình hay lý lẽ. Và đây là trọng kinh yếu huyết cho xâm Lìn tha hồ khai thác.

Cứ tạm để đó chuyện hai chị em cô Tư và cô Út, hãy xem sơ chuyện 3 chị em còn lại để biết xâm Lìn đã nhúng tay vào để làm gì với họ hòng phá cho tan nát, đánh bằng sập cả gia đình ông bà Cả qua quỷ kế “đốt xương cừu nấu thịt cừu” tức dùng con cái hãm hại cha mẹ.

Tác giả Như Thường có lối kể chuyện khá giống với lối kể chuyện của đại văn hào Nga, Lev Nikolayevich Tolstoy (1828–1910), không bày biện tất cả ra trước một lần, mà tô đậm dần tính cách của mỗi nhân vật mỗi lần một chút, nghĩa là càng đọc càng rõ thêm tính cách và tiểu sử của mỗi nhân vật, giống như chúng ta hiểu ai đó dần dần trong đời thường qua sự tiếp xúc... mỗi sự kiện cũng được miêu tả theo lối đó, cho nên toàn bộ câu chuyện có vẻ “dài dòng văn tự”. Ấy là tiểu thuyết! Ấy là thủ thuật tuyển chọn độc giả cho riêng mình, độc giả nào muốn đọc truyện của ông Tolstoy hay ông Như Thường phải là những độc giả kiên nhẫn, trì chí và tâm thước cỡ một học giả.

Sách Phần Rộng Nghĩa (1) xưa có câu nói rất đúng:

“Cây cao thì gió càng lay,
càng cao danh vọng càng đầy gian nan”.

Câu này hàm nghĩa những ai quyền cao chức trọng hoặc sang giàu trỗi vượt... giống như những loài cây cao ngất đứng giữa trời; thế trỗi vượt lên giữa mọi loài cây khác sẽ rất dễ để thu hút và hứng chịu mọi sấm động sét đánh, mọi cơn gió táp mưa sa, phong ba bão tố... từ mọi hướng của sự chú ý, tỵ nạnh, đổ trách nhiệm, sự xa cách, lòng ganh ghét và mọi sự “gây khó rất ư vô lý”... tất cả những gì vừa kể mới chỉ là nổi “gian nan” thứ nhất; nổi “gian nan” kế tiếp là những người “cao danh vọng” rất dễ tự hào sinh tự kiêu, sinh sây miệng sây chân, lại còn rất dễ sa đà trong hoang phí, rất dễ đập bẫy, dễ vấp ngã... nổi “gian nan” thứ nữa là rất dễ bắt công, thiên vị, tham nhũng, bức hại, hiếp đáp, muru mô... có câu: “bất độc bất anh hùng” đến cả giết người dưới mọi

hình thức, nhiều khi chỉ qua một cái gật đầu nhẹ nhẹ kín đáo, một khẩu lệnh ngắn ngủi, một cái phất tay khó thấy, một chữ ký giản đơn... lại giết chết hàng vạn sinh linh, lại còn rất khó biết giới hạn nào để dừng lại sự nghiêm khắc mà không bắt công, phép tắc mà không độc tài, nghiêm nghị mà không bức bách, công ích mà không phải là ý riêng... từ đó rất khó giữ lòng bác ái, nhân hậu... một nỗi “gian nan” nữa là khó còn được nghe giảng dạy, lời khuyên, cảnh báo, nhắc nhở, những góp ý chân thật chí tình... nói tóm, thế gian không có kỷ luật nào riêng cho lãnh tụ, không có phép tắc nào riêng cho danh tướng, không có cương giới nào riêng cho vua chúa, thế là vô cương, thế là gian nan lắm nỗi; cuộc sống của những người quyền thế và kẻ giàu sang lúc nào cũng đầy tràn ánh sáng của vinh quang, của công khai, của tiếng ồn ã đám đông quần chúng, luôn “ở ngoài sáng” cho nên luôn phải hóa trang dù không muốn, đóng kịch, đeo mặt nạ mà không hay... cũng không thể quên nguyên tắc quyền cao chức trọng hẳn chỉ có một thời, vì “*quan nhất thời, dân vạn đại*” nghĩa là làm vua làm quan bất quá chỉ một thời kỳ nào đó thôi, còn làm dân thì vững bền muôn thuở; dân gian dùng kiểu nói lái nghe tuy thô thiển nhưng nghĩ khá thâm thúy: “*tiền linh thì tính liền, tiền làng thì tàn liền, tiền quan thì tan quyền*” (nói về người ở vị trí cao)... còn “*ruộng thì nương*”, “*rẫy thì bãi*” (nói về dân dã); ông bà Cả bị xâm Lìn (nếu vô cớ) tấn công cách điên cuồng cũng còn bởi cái lẽ “*Trời nghiêng bên phía yếu hèn...*”.

...
Trong số “*ngũ long công chúa*” (2) cô hai Mỹ Hương là cô gái ít thông minh, kém linh lợi và kém sắc xảo nhất. Cô Hai cũng sở hữu một nhan sắc kiều diễm đáng cho nhiều cô gái khác trong vùng phải thềm thuồng, nhưng mỗi lần đứng cạnh các em, cô Hai có phần bị lép vế. Tuy vậy, đối với ông bà Cả, trong số các con, cô con gái đầu lòng này đáng tin cậy nhất vì biết rằm rắp vâng lời cha mẹ; đó là lý do khiến cô Hai được cha mẹ giao trọn quyền trên tổng số 30 đến 40 – có lúc còn lên đến 100- gia nhân lớn nhỏ là những người nghèo thuộc hạng tứ cố vô thân, không rõ tung tích xin vào ở bán thân thí mạng để kiếm cơm độ nhật; thế là cô Hai nắm toàn quyền sinh sát, từ tuyển mộ, thu nạp, phân công và quản lý phần hồn lẫn phần xác của họ như ngày xưa chủ nhân đối với nô lệ; cô Hai còn được giao chìa khóa kết sắt riêng cho việc sinh hoạt gia đình, tức có quyền quyết định mọi việc chi tiêu trong gia đình... nói chung cô giữ vai trò gần như một nội tướng gia đình. Xâm Lìn biết rất rõ “*giá trị*” từ rất lâu, từ khi chưa có manh ý xâm hại ông bà Cả, ả đã cài ngay “*nội gián*” nằm trong số các gia nhân để thỏa tính tò mò và để kết thân với cô Hai; khi đã thật sự thân thiết, ả thường tặng quà bằng những phẩm vật mua từ Hương Cảng, Hồng Kông, Đài Loan, Macau, Trung Hoa lục địa... cô Hai lóa mắt vì những món quà đắt tiền và lạ kỳ từ phương xa ấy –xâm Lìn có cả một “*dòng*” họ hàng thân thuộc đang ở Chợ Lớn làm hậu thuẫn- từ đó, nhất cử nhất động của gia đình ông bà Cả, xâm Lìn đều nắm rõ như nắm rõ lòng bàn tay mình. Cũng vào lúc chưa rắp tâm mưu hại, xâm Lìn đã “*khiến*” được cô Hai một số việc nhỏ như cư xử với gia nhân cách này cách nọ, bóc lột sức lao động của họ, sử dụng họ vào những việc xấu, tổ chức nội gián giữa họ để họ chia rẽ lẫn nhau cho mọi việc rối tinh rồi mù lên. Bản chất của kẻ ác nếu không gây ác coi như không thể ở yên, xâm Lìn dần đưa cô Hai vào con đường bất nhân vô đạo, làm những chuyện quái ác trên thân xác đám gia nhân sau này ai nghe kể lại cũng đều lắc đầu tặc lưỡi thốt lên: “*Đúng là Võ Tắc Thiên tái thế!*”.

Vào thời điểm này những đại điền chủ, trọc phú, bá hộ, phú hào... cỡ gộc ở thôn quê người nào cũng có bề bề gia thế, nhà ngang lũy dọc nguy nga, đất ở rộng lớn thênh thang không hề tả xiết, để chừng mỗi dinh thự nằm trong những khu đất rộng có đến chục mẫu vuông... Trong mỗi khu dinh thự các “*chúa đất*” này thường nuôi rất nhiều gia nhân; trong số các gia nhân, họ ưu tuyển một số rất ít người sạch sẽ, dễ coi, khéo léo, tốt nết để chuyên giúp việc nhà như nấu nướng, giặt giũ, quét dọn, hầu hạ gia chủ, số còn lại làm những việc nặng nhọc như việc đồng áng, việc canh cửi, trồng trọt, chăn nuôi, đánh bắt, xây dựng hay canh gác... đã giàu họ lại giàu thêm lên do khu

đinh thự nào cũng tự cung tự cấp tất cả mọi nhu cầu sinh hoạt đời sống, không cần đến chợ búa, hàng quán bên ngoài, bởi vì cá thì do họ tự nuôi, rau củ quả thì do họ tự trồng, vải vóc tự dệt, thịt tự sản với số lượng lớn và đa dạng, sữa cũng do họ tự cung... nhất nhất mọi sản vật đều do gia nhân của họ sản xuất và sản xuất rất đa dạng và dồi dào, dồi dào đến nỗi phải đem bán ra bên ngoài, mỗi năm thu về một số tiền không hề nhỏ; thật là một “phần thưởng” cho sự biết tận dụng sức người nghèo, biết tổ chức gia nhân thành một xã hội thu nhỏ mà quy mô lớn... mỗi khi nói với nhau về đám gia nhân, các ông bà “chủ đất” thường gọi đùa là đám “hậu cung”, đám “con dân”, “đám dân ngu cu đen”... của mình; chuyện “hậu cung” của mỗi đại điền chủ hay phú gia... gần giống như chuyện một quốc gia thu nhỏ, kẻ trị vì quốc gia thu nhỏ này khác nào một vị vua hét ra lửa; vì thế cô Hai có quyền hành rất cao, do đó, khi xâm Lìn nắm được cô Hai và “xoay” được cô chị cả... kể như “nắm thóp” ông bà Cả. Bình thường đã vậy, gặp con thù ganh hận ghét đối với ông bà Cả dâng cao, xâm Lìn cứ muốn phải triệt hạ ông bà Cả cho bằng được, ả bày cho cô Hai đủ trò khiến đám gia nhân càng ngày càng áp ủ thêm sự nổi loạn mục đích gây cho ông bà Cả mất bình tĩnh, đầu óc rối ren dẫn đến nhiều toan tính sai lầm trầm trọng.

...
Nếu với cô út Mỹ Hạnh, một cô gái đa tính, yếu đuối và lãng mạn, xâm Lìn không nhúng tay vào thì cô nàng Út cũng đã đắm đuối mê mết, ngụp lặn trong biển tình, tạm thời cứ để tự nhiên như thế; nếu với cô tư Mỹ Hồng, một cô gái mưu mô, lạnh lùng và sắc xảo, xâm Lìn chỉ cần “vẽ đường cho hươu chạy” là đủ; nếu với cô hai Mỹ Hương, một cô gái có óc thủ lĩnh và độc dữ, xâm Lìn chỉ cần nghĩ ra kế hoạch nhét vào đầu nàng ta là xong... thì với cô ba Mỹ Hảo, một cô gái tính nóng như lửa, có máu me của một tay anh chị, xâm Lìn bèn “bày binh bố trận”, sắp sẵn bàn cờ thế rồi dùng khích tướng kẻ để đun sôi đốt nóng, cô Ba tự khắc sẽ lăn xả nhảy vào. Xưa nay chẳng người chủ mưu khôn ngoan và đa mưu túc kế nào lại chịu lộ diện bao giờ, vì ẩn mật làm được nhiều hơn. Thật vậy! Các thủ lĩnh trần gian mà còn bị điều khiển theo kiểu giật giây như những con rối nước bởi một “động lực giấu mặt” ẩn chìm trong bóng tối, “động lực” ấy chẳng màng đến chút hiển diện, hiển danh hay hào quang.

Điều tác giả Như Thường vừa nói, gần 20 năm sau, tổng thống John Fitzgerald Kennedy (1917–1963), vị tổng thống trẻ, khôn ngoan, tài giỏi, đẹp trai, đào hoa và nổi tiếng nhất trong số 35 tổng thống Mỹ, (nhiệm kỳ của ông 1961-1963) chết thảm do bị bắn văng óc tung tóe ra ngoài bởi một tay súng cựu thủy quân lục chiến Mỹ dùng súng trường đi săn đứng trên tầng lầu 6 bắn tia ám sát vào ngày 22.11.1963... mà mãi chẳng ai xác minh được “kẻ chủ mưu ẩn mặt”.

Xâm Lìn là một mẫu người chủ mưu giấu mặt; 5 cô con gái của ông bà Cả thì ả đã nắm giây cương hết 4 chỉ còn cô gái thứ 5.

...
Cô gái còn lại duy nhất chưa bị xâm Lìn “dắt giây xô mũi” đó là cô năm Mỹ Hà.
Tại sao? Có phải vì cô gái này bất tài vô dụng hay quá hiền lành đến nhu nhược như trước đây từng đã bóp nát con tim, nén chặt nỗi đau, rút lui nhường tình yêu cho cô em Út... hay cô gái này không cần cho cái thứ “đại cuộc” của xâm Lìn?

Không! Hoàn toàn không phải như thế mà còn trái ngược hẳn! Do cô năm Mỹ Hà là một cô gái bản lĩnh hơn người, độc đáo trội vượt trên 4 chị em còn lại, cô Năm giống tính nết của cả ông Cả lẫn bà Cả, từ lâu đã là niềm tự hào và kỳ vọng nhất của ông bà Cả trong việc gìn giữ và nối nghiệp. Bản lĩnh của cô Năm nằm ở tính tình mạnh mẽ, cương nghị như nam nhi, lại có khả năng nhìn xa trông rộng, đã như thế cô gái này luôn nhanh lẹ tổng hợp và hệ thống lại mọi vấn đề thêm vào đó là mưu trí và tổ chức; người như vậy thì luôn rất trầm tĩnh, ít nói đến độ như thể khó hiểu...

Một mẫu chuyện ngắn nói lên bản lĩnh hơn người nơi cô Năm là thiên tư bẩm sinh... mẫu chuyện này được ông bà Cả hào hứng kể đi kể lại hoài khôn biết chán

Khi còn là một cô bé lên 6, một lần cùng cha mẹ đi “điền địa” (đi thăm tá điền vừa kiểm tra một lô đất); đến một cái ao lạ, cây cối um tùm mọc quanh bít lối không rõ đâu là bờ, ông Cả loay hoay tìm đường sang bờ bên trong lúc bà Cả la “ôm tôi” gọi tá điền... một lúc sau nhìn lại cả hai ông bà không ai thấy bóng cô con gái nhỏ đâu, thất thanh gọi thì ngạc nhiên chưa! cô bé đã ở bờ bên trả lời bằng một tràng cười như nắc nẻ... sau đó cô bé quay trở lại dắt đường cho cha mẹ cùng sang.

Bằng đủ mọi cách, nhưng xẩm Lìn tuyệt nhiên không tài nào tiếp cận được với cô năm Mỹ Hà, đã vậy còn bị cô Năm nhìn bằng ánh mắt khó hiểu, xẩm Lìn tức lộn ruột mà chẳng biết làm sao.

Như đã nói, những kẻ “không mưu đại trí” thường giấu mình rất kỹ, xẩm Lìn là kẻ như thế thật; nhưng giờ đây ả đã “kỳ phùng địch thủ” tức đã gặp một đối thủ có khi còn “khổng trí đại mưu” hơn! Để xem!

Tấn tuồng đến đây đã lộ dần các nhân vật chính, phụ và các tình tiết lớn, nhỏ: gian kế bắt hết các cha phó về làm rề nhà mình vừa để giải hạn cho 5 cô con gái “bị ếm” khó kiếm chồng, vừa gây dựng thanh thế và củng cố cơ nghiệp... của ông bà Cả bị xẩm Lìn “điểm huyết”; gian kế dùng con cái để phá hại cha mẹ của xẩm Lìn, vợ chệt Xán, cũng đã bị Mỹ Hà “bắt bài”. Trước tình hình Mỹ Hồng và Mỹ Hạnh đều có thai với cùng một người, cả hai đang sắp bước vào một cuộc nội chiến một mất một còn thì trong dinh cơ của ông bà Cả, Mỹ Hương đang đẩy động “hậu cung” khiến tất cả gia nhân như sắp nổi loạn còn Mỹ Hảo lại đốt lửa chặn bên ngoài bằng những mối ân oán giang hồ chẳng chịt khó tả... Khi một quốc gia sắp sụp đổ, khi một vương triều sắp cáo chung v.v... mọi cơ sự đều giống như đang có một bàn tay huyền cơ vô hình sắp đặt; kỳ thực không phải, tất cả đều do nhân quả. Thực vậy! Mọi phút giây hiện tại đều là nhân, mọi xây đến tương lai đều là quả. Dù chỉ nhỏ như một “lời nói không công bằng” (3) hôm nay, cũng sẽ gặt hái quả xấu vào ngày mai nào đó đó ai tránh khỏi.

(còn tiếp)

-
- (1) “*Sách Phần Rộng Nghĩa*” của tác giả Paul Nguyễn Quang Minh nhà xuất bản Giáo phận Qui Nhơn năm 1940 dày 142 trang nói về Đạo Thiên Chúa, Đạo lý, Đạo đức học...
 - (2) Gia đình nào sinh liền một mạch 5 đứa con trai, người đời chê là gia đình đó đến hồi vận xui, nên gọi 5 đứa con trai sinh trước sinh sau liền tù tì ấy là “ngũ quý”, “ngũ quý” là thuật ngữ trong Phong thủy học chỉ 1 trong 4 hướng xấu không nên xây nhà, thuận miệng người ta gọi luôn; sinh liền một mạch 5 cô con gái thì gọi là “ngũ long công chúa” hàm ý khen ngợi gia đình ấy đến hồi vận may “lộc lai phúc tái”, “ngũ long công chúa” là 5 cô công chúa con của Long vương, cũng thuận miệng mà gọi luôn.
 - (3) Vô cớ xúc phạm, gây tổn thương hay buông lời nóng nảy đả độn ghét với người anh em dù người anh em ấy chưa hề nói nặng lời với mình... lúc ấy ta đã nói “lời nói không công bằng”. Thậm chí Thánh Vincent de Paul (Thánh Vinh Sơn, đấng sáng lập dòng 1580–1660) còn dặn Chị Em Nữ tử Bác ái (Filles de Charité) đừng “giành nói lời sau cùng” (gagner la dernière parole) nữa kia, để tránh xa khả năng có những “lời nói không công bằng” gây phurong hại đến đức bác ái các Chị Em đang cố sống.